

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/213/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1314201204
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vičková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1314201204.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vičkovej a členov senátu JUDr. Ondreja Krajča a JUDr. Moniky Holickej v spore žalobcu: NetPoint, a.s., IČO: 35 819 065, so sídlom Mlynské Nivy 48, Bratislava, zastúpeného JUDr. Pavlom Seleckým, advokátom so sídlom Slnecná 48, Pezinok, proti žalovanému: Q. Z., K.. XX.XX,XXXX, O. Y. XXXX/XX, O., zastúpenému JUDr. Dušanom Kolesárom, advokátom so sídlom Laurinská 12, Bratislava, o určenie právnej neúčinnosti zmluvy, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 01.decembra 2015, č.k. 21C/34/2014-97, takto

rozhodol:

Odvolací súd o p r a v u j e výrok rozsudku súdu prvej inštancie tak, že slovné spojenie: "právne neúčinná" má správne znieť: "právne neúčinný".

Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o náhrade trov konania m e n í tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 99,50 eur a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 387,23 eur k rukám právneho zástupcu žalobcu, do troch dní.

Vo zvyšnej časti rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .

Žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie určil, že prevod osobného motorového vozidla O. X Y. XL/KMXX/XB, A.: O. XXXEN, B.: C. XXXXOCXXXX XX, A. Č.: O. G. P. XX.XX.XXXX Q. W. Z., Y. Z. U. Q. Z. je voči žalobcovi právne neúčinný a žalobcovi priznal náhradu trov konania vo výške 99,50 eur a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 1.057,10 eur. Vykonaným dokazovaním zistený skutkový stav po právnej stránke posúdil podľa § 42a ods. 1, ods.2, § 42b ods. 4 Obč. zák. a dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalovaný je otcom manželky žalobcovho dlžníka Q. Z., K.. XX.XX.XXXX W. Z., K.. XX.XX.XXXX. Z dôvodu, že žalobca mal pohľadávky voči Q. Z., ktoré nesplácal a tento mal navyše množstvo ďalších dlhov u iných subjektov, na návrh žalobcu bolo uznesením Okresného súdu Malacky č.k. 6C/52/2012-32 zo dňa 13.05.2012, právopl. 20.12.2012 nariadené predbežné opatrenie, na základe ktorého súd zakázal W. Z. nakladať okrem ďalších dvoch vozidiel aj s motorovým vozidlom O., ktoré je predmetom právnej neúčinnosti prevodu v tomto konaní. Upovedomeniami o začatí exekúcie súdnym exekútorom JUDr. Petrom Šimkom č. EX 25/2013 zo dňa 20.12.2013, č. EX 24/2013 zo dňa 20.12.2013 boli začaté exekúcie voči povinnému Q. Z. v prospech žalobcu na vymoženie pohľadávok 10.000 eur s prísl., 10.000 eur s prísl. na základe vykonateľných exekučných titulov, a to platobných rozkazov Okresného súdu Bratislava V č. 3CbZm 42/2013, č. 3CbZm 31/2013, oba vykonateľné 20.08.2013. Zmenkovým platobným rozkazom Okresného súdu Bratislava V č. 3CbZm 169/2013-35 zo dňa 16.01.2014 súd zaviazal Q. Z.A. na zaplatenie žalobcovi tretej zmenkovej sumy 10.000 eur s príslušenstvom. Platobným rozkazom Okresného súdu Malacky č.k. 15Ro/874/2012 zo dňa 14.01.2013 súd zaviazal Q. Z. zaplatiť žalobcovi sumu 50.000 eur s príslušenstvom. Dcéra žalovaného a manželka dlžníka Q. Z. W. Z., napriek zákazu

nakladania okrem iných i s predmetným motorovým vozidlom BMW 7, toto dňa 26.11.2012 previedla na žalovaného, svojho otca. Mal preukázané zo Splnomocnení na Dopravnom inšpektoráte PZ v Bratislave, že k prepisu vlastníctva vozidla zo W. Z. na žalovaného došlo 26.11.2012 tým, že obaja na prepis predmetného motorového vozidla splnomocnili H. S., pričom ich podpisy na splnomocneniach boli overené notárom. Následne žalovaný dňa 14.01.2013, t.j. po necelých dvoch mesiacoch, odpredal toto motorové vozidlo ďalšej osobe H.. Y. R.R., pričom na odhlásenie vozidla na Dopravnom inšpektoráte splnomocnil B. S. s tým, že podpis žalovaného bol úradne overený Mestskou časťou Bratislava Nové Mesto. Neuveril tak žalovanému, ktorý popieral, žeby mal vedomosť, že predmetné motorové vozidlo on v minulosti nadobudol od svojej dcéry, pričom skutočnosť, či vozidlo mal alebo nemal v držbe považoval v tomto prípade za irelevantnú. Poukázal na to, že žalovaný i jeho dcéra mali bydlisko na totožnej adrese Y. XX, Bratislava, pričom žalovaný potvrdil, že aj keď sa dcéra zdržiavala na adrese jeho ďalšej nehnuteľnosti v W., táto si pravidelne raz za dva týždne chodila na Y. XX pre poštu, čo svedčí o tom, že žalovaný bol so svojou dcérou v pravidelnom kontakte a ako blízka osoba musel mať vedomosť, že manžel W. Z. má dlhy. Uviedol, že sám žalovaný vo svojej výpovedi potvrdil, že Q. Z. často striedal motorové vozidlá drahých značiek. Neuveril žalovanému, že o dôvode prevodu motorového vozidla O. W. Z. na neho vedomosť nemal, nakoľko zo správania sa Z., ako i z opätovného prevodu tohto vozidla žalovaným po necelých dvoch mesiacoch na tretiu osobu bolo zrejmé, že i žalovaný sa čo najskôr "chcel vozidla opätovne zbaviť". Prihliadol na blízky príbuzenský vzťah žalovaného a W. Z., ktorý predpokladá vedomosť o dôvode prevodu. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že dlžník žalobcu, resp. jeho manželka, ktorej bolo predbežným opatrením vykonateľným 14.06.2012 zakázané prevádzať predmetné motorové vozidlo, sa zbavil jediného svojho majetku, z ktorého by žalobca ako veriteľ mohol uspokojiť svoje pohľadávky voči manželovi dcéry žalovaného Q. Z. ako dlžníkovi, v prospech žalovaného ako osoby blízkej, a preto žalobe vyhovel. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že v konaní plne úspešnému žalobcovi priznal ich náhradu predstavujúcu zaplatený súdny poplatok za návrh 99,50 eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 1.057,10 eur vypočítané v zmysle vyhl. MS SR č. 655/2004 Z.z. vychádzajúc z hodnoty veci 112.000 eur / á 220,74 eur /: 1. prevzatie, príprava zastúpenia 2. spísanie návrhu; 3. účasť na pojednávaní dňa 20.2.2015, 4. účasť na pojednávaní dňa 01.12.2015 a 1. úkon á 55,18 eur - účasť na pojednávaní dňa 14.11.2014, ktoré bolo odročené bez prejednávania veci, k tomu priznal 3 x 8,04 eur režijný paušál a 2 x 8,39 eur režijný paušál a zároveň priznal v zmysle § 17 cit. vyhl. náhradu za stratu času Pezinok - Bratislava a späť 2x1/2 hodiny, a to za účasť na 3 pojednávaniach pri hodnote 1/60-iny výpočtového základu 13,01 eur, teda celkovo za 3 hodiny = 78,06 eur. Žalobcovi nepriznal trovy právneho zastúpenia za vyjadrenie sa k uzneseniu zo dňa 05.03.2014, nakoľko sa jednalo o odstránenie väd na výzvu súdu a za nazretie do spisu, naštudovanie listín KR PZ, nakoľko v zmysle vyhl. mu za takýto úkon náhrada trov právneho zastúpenia neprináleží.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. a), b), c), d), e), f) O.s.p. Namietal, že výrok rozsudku nie je správny, je nezrozumiteľný a nepreskúmateľný, keď sa v ňom neuvádza konkrétny právny úkon, na základe, ktorého malo dôjsť k prevodu osobného motorového vozidla. Namietal, že v konaní nebolo preukázané na základe akého právneho úkonu mal byť prevod uskutočnený a touto základnou otázkou sa súd dostatočne nezaoberal, nevykonal žiadne ďalšie dôkazy nevyhnutné pre správne zistenie skutkového stavu ako napríklad vypočítanie jeho dcéry, ktorá mala byť účastníkom právneho úkonu. Pre náležité zistenie skutkového stavu bolo potrebné vykonať jej výsluch aj bez návrhu účastníka konania. Poukázal na to, že na pojednávaní poprel vedomosť o úmysle dlžníka ukrátiť svojho veriteľa, jednoznačne sa vyjadril, že jeho dcéra s ním nebýva v spoločnej domácnosti a chodí si raz začas len pre poštu, poprel, žeby mal vedomosť, že sa stal vlastníkom predmetného osobného vozidla, že by bol za týmto účelom na dopravnom inšpektoráte, že by vedome ďalej scudzil vozidlom a vyhlásil, že podpis na listine nie je jeho. Za týchto okolností mal súd prvej inštancie aj bez návrhu vykonať znalecké dokazovanie z odboru písomoznalectva a za účelom náležitého objasnenia veci mal vypočítať aj svedkov B. S. U. Y. R.. Rozhodnutie súdu prvej inštancie tak považoval za nesprávne z dôvodu pochybností o tom, či došlo k takému právnomu úkonu, na základe ktorého by došlo k reálnemu prevodu vlastníckeho práva, nakoľko právne neúčinný môže byť len platný právny úkon. Vytýkal súdu prvej inštancie, že nevykonal navrhovaný dôkaz vypočítaním službukonajúceho policajta, ktorý mal dňa 15. 01. 2013 vykonať odhlásenie a prihlásenie vozidla na dopravnom inšpektoráte, že o tomto návrhu nerozhodol a vyhlásil bez ďalšieho dokazovanie za skončené a vo veci rozhodol. Mal za to, že na výzvu súdu žalobca neodstránil vady podania, súd rozhodol o žalobe, avšak došlo k zmene výroku rozsudku oproti petitu, pričom o zmene uznesením rozhodnuté nebolo. V súvislosti s neúčastou na pojednávaní 01. 12. 2015 poukázal na svoj nepriaznivý zdravotný stav. Namietal správnosť aj výšku priznaných trov právneho zastúpenia.

3. Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného poukázal na dôkaznú povinnosť žalovaného a na to, že, výrok rozsudku je v súlade so žalobným petitom, a navrhol preto rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť.

4. Odvolací súd; s poukazom na § 470 ods. 1, 2 zák. č. 160/2015 Z.z., Civilný sporový poriadok - účinného od 01.07.2016; preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu a v medziach uplatnených odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. ods. 1 C.s.p. a contrario v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

5. V prejednávanej veci súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal náležité dokazovanie; v rozsahu dôkazných návrhov strán; na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie dôvodnosti žaloby, ktorou sa žalobca domáhal vyslovenia právnej neúčinnosti právneho úkonu prevodu vlastníckeho práva k osobnému motorovému vozidlu manželky dlžníka žalobcu na žalovaného, ako aj z hľadiska skutočností, ktoré uvádzal žalovaný na svoju obranu, zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým záverom, a na ich základe následne vyvodil aj správny právny záver, keď na vec aplikoval zodpovedajúce ustanovenia Občianskeho zákonníka (§ 42a ods. 1, ods. 2), ktoré aj správne vyložil a svoje úvahy vedúce k vyhovneniu žalobe aj náležite v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi z § 157 ods. 2 O.s.p. odôvodnil, pričom sa podrobne a právne precízne vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi sporových strán a dôsledne posúdil opodstatnenosť všetkých právne a skutkovo relevantných námietok účastníkov súvisiacich s predmetom konania, a preto jeho rozhodnutie možno považovať v tomto ohľade za presvedčivé. So zreteľom na uvedené odvolací súd považuje skutkové a právne závery súdu prvej inštancie za správne a v celom rozsahu sa preto stotožňuje s dôvodmi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, ktoré viedli súd prvej inštancie k týmto záverom, tieto si osvojuje v celom rozsahu a v podrobnostiach na ne odkazuje. Odvolanie žalovaného nie je spôsobilé; z hľadiska ním uplatňovaných odvolacích dôvodov a ich obsahového vymedzenia; spochybniť správnosť záverov súdu prvej inštancie, na ktorých založil svoje rozhodnutie, keď ani v odvolacom konaní neboli právne účinným spôsobom žalovaným uplatnené nové dôkazy, ktorými spochybňoval v podanom odvolaní správnosť a úplnosť skutkového stavu ustáleného súdom prvej inštancie, z ktorého vychádzalo jeho právne posúdenie veci. V odvolacom konaní nevyšlo najavo, že by konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia, trpelo takou vadou, ktorá by mala za následok vecnú nesprávnosť rozhodnutia.

6. Neúplnosť zistenia skutkového stavu bola odvolacím dôvodom podľa ust. § 205 ods. 2, písm.c/ O.s.p. len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvej inštancie nevykonal účastníkom (stranou) navrhnutý dokaz spôsobilý preukázať spornú právne významnú skutočnosť. Žalovaný v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie zistil neúplne skutkový stav, pretože aj bez návrhu nevykonal dokazovanie výsluchom svedkov. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný bol riadne poučený o povinnosti všetky dôkazy a skutočnosti predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, s tým že na dôkazy predložené alebo označené neskôr súd nebude prihliadať a môžu byť odvolacím dôvodom len za podmienok podľa § 205a (dňa 11.02.2014 bolo žalovanému doručené poučenie podľa § 120 ods. 4 O.s.p. z č.l. 16 spisu). Zo zápisnice z pojednávania zo dňa 01.12.2015 vyplýva, že žalobca nenavrhol ďalšie dôkazy, a teda netrval ani na vykonaní ním navrhovaného dôkazu výsluchom službukonajúceho policajta dopravného inšpektorátu, a preto súd prvej inštancie postupoval správne, keď uznesením na tomto pojednávaní vyhlásil dokazovanie za skončené.

7. Pokiaľ teda bol žalovaný riadne poučený o povinnosti predložiť alebo označiť všetky dôkazy najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie v súlade s ust. § 120 ods. 4 O.s.p., pričom v prvoinštančnom konaní dôkazy riadne (označením konkrétneho dôkazného prostriedku a právne významnej skutočnosti) a včas (do vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania) nepredložil ani neoznačil, a zhodne so súdom prvej inštancie ani odvolací súd nepovažoval podľa tretej vety § 120 ods. 1 O.s.p. za nevyhnutne potrebné výnimočne vykonať ďalšie dokazovanie pre rozhodnutie vo veci, nedôvodne žalovaný vytýka súdu prvej inštancie, že zistil neúplne skutkový stav, pretože nevykonal ďalšie dôkazy. Odvolací súd taktiež na tieto dôkazy nemohol prihliadnuť, nakoľko žalovaným nebol žiadny z dôvodov ich prípustnosti podľa ust. § 205a ods. 1 O.s.p. uplatňovaný. Súd prvej inštancie postupoval správne keď rozhodol na základe skutkového stavu zisteného z vykonaného dokazovania (§ 153 ods. 1 O.s.p.) a skutkový stav tak, ako bol zistený súdom prvej inštancie na základe tých dôkazov, ktoré boli navrhnuté a označené stranami do skončenia dokazovania pred súdom prvej inštancie,

bolo potrebné považovať za úplný. Z uvedených dôvodov žalovaný neopodstatnene vytyka súdu prvej inštancie, že rozhodol bez náležitého zistenia skutkového stavu.

8. Blízka osoba dlžníka sa môže žalobe podľa § 42a Obč. zák. účinne ubrániť ak hodnoverným spôsobom preukáže, že v súvislosti s odporovaným právnym úkonom postupovala s takou náležitou starostlivosťou, aby ukracujúci úmysel rozpoznala, alebo sa o ňom aspoň mohla dozvedieť. Z hľadiska posúdenia požiadavky vynaloženia náležitej starostlivosti zo strany blízkej osoby dlžníka, nemôže odkaz na vzájomnú dôveru medzi blízkymi osobami nahrádzať dôkaznú povinnosť žalovanej strany preukázať vynaloženie určitých konkrétnych úkonov náležitej starostlivosti tak, ako to predpokladá ust. § 42a Obč. zák. Účelom inštitútu odporovateľnosti je zabrániť nepoctivým úkonom dlžníka, ktorými znižuje svoj majetok (veci, práva, pohľadávky) na úkor veriteľa. Podstatou odporovateľnosti je neúčinnosť právneho úkonu voči určitej osobe, ktorá znamená, že veriteľ môže požadovať uspokojenie svojej pohľadávky z predmetu odporovaného právneho úkonu tak, akoby k tomuto úkonu vôbec nedošlo. Preukázanie úmyslu dlžníka ukrátiť veriteľa nie je podmienkou odporovateľnosti v prípade, ak dlžník realizoval právny úkon s osobami jemu blízkymi alebo v prospech týchto osôb. V takomto prípade sa existencia ukracujúceho úmyslu dlžníka predpokladá ex lege a skutočný úmysel dlžníka pre procesný úspech žalujúceho veriteľa nie je podstatný. Rozhodujúcou skutočnosťou je ukrátenie veriteľa, teda objektívny stav, ktorý svoje právne následky neodvodzuje od subjektívneho motívu (ukracujúceho úmyslu) dlžníka. V takomto prípade zákon u blízkych osôb dlžníka konštruje vyvrátenú domnienku, že úmysel dlžníka ukrátiť jeho veriteľa poznali; je preto na týchto osobách (ak chcú účinne zabrániť podanej odporovacej žalobe), aby v konaní preukázali, že úmysel dlžníka v čase uskutočnenia ukracujúceho právneho úkonu nemohli poznať ani pri vynaložení náležitej starostlivosti. K účinnému vyvráteniu tejto zákonnej domnienky (v záujme vlastného procesného úspechu) je preto nevyhnutné jednak tvrdenie žalovanej blízkej osoby dlžníka, že dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa aj pri náležitej starostlivosti nemohla poznať, ale najmä preukázanie (splnenie dôkaznej povinnosti) konkrétnych úkonov vynaloženia náležitej starostlivosti. Za týmto účelom musí žalovaná blízka osoba hodnoverným spôsobom v konaní preukázať, že v súvislosti s odporovaným právnym úkonom vynaložila takú relevantnú činnosť, aby ukracujúci úmysel z výsledkov tejto činnosti rozpoznala, alebo sa o ňom aspoň mohla dozvedieť (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. marca 2017, sp. zn. 5Obdo/4/2016 uverejnené v Zbierke stanovísk NS a súdv SR 7/2017 pod č. R 672017).

9. Súd prvej inštancie správne zameral svoje dokazovanie na zisťovanie všetkých podstatných skutočností, ktoré boli významné z hľadiska hmotnoprávneho posúdenia veci, logicky vysvetlil postup, na základe ktorého dospel z vykonaných dôkazov k svojim skutkovým záverom a odvolací súd nezistil, že by považoval za preukázané niečo, čo sa v spise nenachádzalo, resp. že by opomenul niečo podstatné, čo z obsahu spisu vyplývalo, alebo že by v jeho úvahách existovali logické rozpory. Len odlišný názor žalovaného na hodnotenie vierohodnosti jeho výpovede, nie je, s ohľadom na zásadu voľného hodnotenia dôkazov, spôsobilý spochybniť správnosť skutkových záverov súdu prvej inštancie. Zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku totiž vyplývalo, akú výpovednú, resp. dôkaznú hodnotu má súd tomu ktorému vykonávanému dôkazu priradiť, keďže pri hodnotení dôkazov je súd zásadne slobodný. V hodnotiacej činnosti je súd obmedzený iba vnútorným presvedčením a hodnotiaci záver je povinný stručne a jasne odôvodniť tak, ako to vyplývalo z ust. § 157 ods. 2 O.s.p. Súd prvej inštancie takýmto spôsobom postupoval, dôsledne vysvetlil svoje závery, ako aj zhodnotenie vykonaných dôkazov a jeho odôvodnenie je presvedčivé. Súd prvej inštancie náležite posúdil hodnovernosť výpovede žalovaného v kontexte listinných dôkazov týkajúcich sa okolností prepisu motorového vozidla na dopravnom inšpektoráte ako aj správania sa dcéry žalovaného a jej manžela (dlžníka žalobcu), a vzhľadom na to, že výsledok hodnotenia dôkazov súdom prvej inštancie plne zodpovedal pravidlám logického myslenia, možno uzavrieť, že skutkové zistenia súdu prvej inštancie majú dostatočnú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania a ich zhodnotením dospel súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým záverom ohľadne existencie právneho úkonu prevodu vlastníckeho práva k motorovému vozidlu na žalovaného jeho dcérou.

10. Zhodne so záverom súdu prvej inštancie konštatuje aj odvolací súd, že obrana žalovaného v danom prípade nepostačovala na vyvrátenie domnienky o jeho vedomosti o úmysle prevodcu (jeho dcéry) odporovaným úkonom ukrátiť uspokojenie pohľadávky žalobcu a jeho tvrdenia o tom, že nevedel o aktivitách dlžníka, neboli postačujúce pre úspešné vyvrátenie zákonom stanoveného predpokladu jeho vedomosti bez súčasného preukázania, že o úmysle dlžníka - manžela jeho dcéry nevedel a ani nemohol vedieť. Žalovaný sa mohol úspešne ubrániť odporovacej žalobe preukázaním, že vyvinul určitú aktivitu a úsilie k poznaniu tohto úmyslu prevodcu a že sa mu ani na základe takéhoto kvalifikovaného preverenia nepodarilo spoznať úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa. Žalovaný však v konaní nepreukázal, že by vyvinul nejakú snahu smerujúcu k presvedčeniu sa, či prevodom vlastníckeho práva

k osobnému motorovému vozidlu nedochádza k ukráteniu veriteľa/ov manžela jeho dcéry, žalovaný si nepreveroval stav jeho aktivít s dopadom na možné ukrátenie pohľadávok veriteľov. Odvolací súd sa v tomto smere stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že obrana žalovaného založená len na jeho pasívnom konštatovaní o nevedomosti o úmysle prevodcu ukrátiť uspokojenie pohľadávky žalobcu nie je pre kvalifikované vyvrátenie zákonom prezumovanej vedomosti, dostačujúca.

11. Hoci žalovaný tvrdil, že mu bolo divné, že dlžník (manžel jeho dcéry) často vymieňal motorové vozidlá, uviedol, že o to sa nezaujímal. Žalovaný tak nepreukázal, že by vynaložil k okolnostiam daného prípadu primerané úsilie (aktivitu), aby úmysel dlžníka ukrátiť žalobcu spoznal. Právna úprava v tomto smere vychádza z toho, aby sa blízka osoba dlžníkovi pri právnych úkonoch s dlžníkom alebo v jej prospech, presvedčila, že právny úkon neskracuje veriteľa dlžníka a aby tak nerobila právne úkony na ujmu práv veriteľa dlžníka a v prípade, ak takto nebude postupovať musí byť uzrozumená s tým, že veriteľ môže požadovať uspokojenie svojej pohľadávky tiež z majetku, ktorý na základe takéhoto právneho úkonu od dlžníka nadobudla. Súd prvej inštancie tak správne posúdil a uplatnil zodpovednosť strán za splnenie procesnej povinnosti preukázať svoje tvrdenia, jeho záver založený na konštatovaní o neunesení dôkazného bremena žalovaným vo vzťahu k preukázaniu náležitej starostlivosti, ani pri vyvinutí ktorej nemohol poznať úmysel dlžníka žalobcu, ktorý má oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania, je v súlade s platnou právnou úpravou.

12. Odvolací súd nepovažoval za dôvodné ani ďalšie odvolacie námietky žalovaného, keď výrok rozsudku súdu prvej inštancie je v súlade so žalobným petitom po tom, ako ho žalobca na výzvu súdu na odstránenie väd doplnil bez takej zmeny v jeho obsahu, ktorú by bolo potrebné uznesením pripustiť. Vzhľadom na nesprávne použitý gramatický tvar vo výroku rozsudku súdom prvej inštancie, odvolací súd opravil túto zrejmú nesprávnosť postupom podľa § 224 C.s.p. v spojení s čl. 4 ods. 2 C.s.p. so zreteľom na predchádzajúcu právnú úpravu v § 222 ods.3 O.s.p. umožňujúcu odvolaciemu súdu nariadiť opravu napadnutého rozhodnutia.

13. V časti výroku o náhrade trov prvoinštančného konania súd prvej inštancie pochybil pri stanovení odmeny právneho zástupcu žalobcu za jeden úkon právnej služby vychádzajúc z hodnoty veci 112.000 eur, keď správne mal pri stanovení základnej sadzby tarifnej odmeny právneho zástupcu žalobcu vychádzať z jednej trinástiny výpočtového základu podľa ust. § 11 ods. 1, písm. a/ vyhl.č. 655/2004 Z.z., keďže v konaní o určení neúčinnosti právneho úkonu nemožno hodnotu veci, resp. práva vyjadriť v peniazoch. Ako vyplýva aj z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3 M Cdo 9/2009, v prípade žaloby na určenie neúčinnosti právneho úkonu, nemožno hodnotu predmetu žalobcom požadovaného určenia vyjadriť v peniazoch. I keby bolo podanie tejto žaloby jedným z viacerých procesných prostriedkov, ktorými žalobca sleduje dosiahnutie takého konečného cieľa, ktorý je vyjadriteľný v peniazoch, nemožno prehliadať, že žalobou na určenie neúčinnosti právneho úkonu sa má (a môže) iba odstrániť existujúca právna neistota v otázke týkajúcej sa jednej stránky právneho úkonu (v otázke jeho účinnosti alebo neúčinnosti); podanou žalobou sa teda nemá (a ani nemôže) priamo priznať právo, hodnota ktorého je vyjadriteľná v peniazoch.

14. Právnomu zástupcovi žalobcu tak vznikol nárok na odmenu za jednotlivé úkony právnej služby nasledovne: 1/ odmena vo výške 61,87 eur za prevzatie a prípravu zastúpenia dňa 20.01.2014, 2/ odmena vo výške 61,87 eur za spísanie žaloby zo dňa 20.01.2014, 3/ znížená odmena vo výške 15,47 eur za účasť na odročenom pojednávaní dňa 14.11.2014, 4/ odmena vo výške 64,53 eur za účasť na pojednávaní dňa 20.2.2015, 5/ odmena vo výške 61,87 eur za účasť na pojednávaní dňa 01.12.2015. K tomu mu prináleží 3 x 8,04 eur režijný paušál a 2 x 8,39 eur režijný paušál a náhrada za stratu času v sume 78,06 eur. Spolu tak predstavujú trovy právneho zastúpenia sumu 387,23 eur.

15. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o náhrade trov konania podľa § 388 C.s.p. zmenil a vo výroku vo veci samej ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

16. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. Žalobcovi, ktorý mal v odvolacom konaní úspech vo veci samej, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

17. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).